

Her er man i fare for at blive pikblind

I Dorothy Iannones skamløst erotiske kunst er begær, jokes og stor kærlighed lige vigtigt, og det hele er værd at tage sig ordentlig tid til på Louisiana.

KUNST

NANNA FRIIS

Louisiana on Paper: Dorothy Iannone. Louisiana. Til 11. sept.

Når sex bliver meget eksplicit, holder det som regel op med at være sexet. Billeder af bryster eller pikke i hobetal kan have en umiddelbar fni-

seappel eller måske være frækt som glimt af noget semiforbudt. Men opstemmen- de på den der usynlige måde, som ægte sexede energier plejer at findes på, kan det aldrig rigtig blive. Skulle man tro.

Men i Dorothy Iannones kunst er der virkelig mange kønsele, holder af baller og bryster og smidige samlejer, og al denne tegnede erotik er faktisk sexet.

Som et spraglet indslag i de ellers temmelig beherskede Louisiana on Paper-udstillinger præsenteres den 89-årige amerikanske kunstner Dorothy Iannones papirarbejder: tegninger, tryk, graphic novels og et par såkaldte videokulpturer, der gør rummene til noget lidt andet end vægge.

Iannones praksis, som strækker sig over seks årtier, er naturligvis blevet (for- søgt) censureret igen og igen på grund af al nøgenheden, og hun må siges at tilhøre den generation af kvindelige kunstnere, der først opnår bred anerkendelse i en alder af cirka 80 år – på trods af sin faktisk ret centrale placering på den europæiske kunsts scene helt tilbage fra 1960'erne og et arbejde, der virker vædlig fremsynet. Både som feministisk kampskrift, som en slags foreløber for et sexpositivistisk

kropssyn og ikke mindst som autobiografisk dokument. Louisiana-udstillingen er lille, tre rum og en ikke overrumpende mængde værker. Men det er en udstilling, der til gengæld er så erotisk og indholdstung, at øjnene næsten bliver pikblinde med værker, der taler så meget, at udstillingens begrænsede størrelse virkelig føles som en fordel.

Demonstrativ ubluferdighed

En slandsk saga i tegneseriiform om Iannones første møde med den schweiziske kunstner Dieter Roth, der senere skulle blive hendes partner i en årrække, fylder f.eks. kun én væg. Og så kan man ellers bruge mindst en halv time foran den væg alene, hvis man vil læse historien. Hvilket man bør: En kvinde rejser til Reykjavik med sin mand, møder en anden mand deroppe og elsker ham straks. Denne episk intuitive forelskelse, der vel altid egner sig godt til kunst...

I Iannones billeder er køn og nøgne kroppe allestsedsnærværende. Demonstrativ ubluferdighed vælter ud af arbejdet, men det er et arbejde, som også er mættet af en kærlighed, der virker stor og dyb og åndeligt rodfæstet. Og det er vel i

virkeligheden det særlige. At al den her massivt kvantitative sex – formentlig både tænkt og opfattet som en provokation – også emmer af følelsen. Langs med det fjollede engerede løber en drøm og en viden om kærlighed. Kærlighed til skiftende partnere, kærlighed til ubegrænset erotik, kærlighed til orgasmer og til selve det at elske et andet menneske med omhu. Måske en ret lykkelig erkendelse af, at det nok er den monogame kærligheds vilkår at være midt i tid.

Tegningerne er sjofle og åndede og flotte (nogle vil nok nå deres grænse for prillærfarvede nye age-paletter og velmenede hippieornamentik), men når skriften følges med billederne, bliver det også poetisk. Det føles virkelig og sjovt og magt-kritisk. Det føles virkelig, som om det er sproget, der gør denne kunst levende og langvarig.

Ikke kun kvindekampens paroler

I værket 'Det næste store øjeblik i historien tilhører os' findes søsterkærlig andengølgeminisme side om side med krav om seksual ligestilling. »Husarbejdet er kedeligt og dødbringerende, det vi

skal indse er at alle ved dets står der med en lidt løs syntaks i et hjørne.

Og i et andet: »Vi kvæler verden med vores babyer. Kommer kloritoriskendelsen ikke lige i tide til at være en naturlig og smuk løsning«. Kvinder med en vilje til elementær ligestilling såvel som bedre sex står med deres blottagte køn og kræver ting, som de fleste feminister formentlig stadig kunne ønske sig i 2022.

Men Iannones skrift er ikke kun kvindekampens paroler. Den er netop også en ret dædleret hengivenhed til det at være kvinde i tilsyneladende traditionelle kærlighedsrelationer med mænd.

En hjemmelavet kogebo og eksemplvis et helt centralt værk i udstillingen. Kogeboen er et miks af opskrifter og tegninger og løsevne noter, en følelse af glasklar punchline-klogskab blandet med den slags rørende rod af et husholdningsdokument, som håndskrevne opskriftsmapper tit er. »At gå ind i sig selv er ikke lige så smertefuld som at lade være, står der midt i ingredienslisten til en tomatsovs.

I det hele taget er udstillingen bedst, når teksten fylder i værkerne. Uden sjovheden og den pludselige skønhed fra lan-

■ Kravene til seksual ligestilling, som ses i værket 'Det næste store øjeblik i historien tilhører os' fra 1970, er lige så aktuelle i dag. Tegning: Dorothy Iannone

nones brede skriftsprog virker tegningerne i fare for at blive et lidt monotont billedsprog – trods mængden af skamløst eksplicitte sexscener og alle de svulmende konsorganers reelt erotiske potentiale. Egentlig ville det sikkert være behagelige at ligge i en sydeuropæisk sommer og i sit eget læsetempo æde Dieter Roth-sagens kærlighedsseufori eller Iannones groteske, selvoplevede censurhistorie, der foldes grundigt ud i hendes tegneseri-værk 'Historien om Bern (eller) Bekende Kulør' fra 1970.

Men den form for indadvendt fordybel- se kræver først uadvendt synliggørelse, og når noget bliver vist på Louisiana, bliver det set. Det fortjener Dorothy Iannones arbejde at blive.

Nanna Friis, f. 1990, er uddannet cand.mag. i kunsthistorie fra Københavns Universitet og ansat på Overgaden. Hun vil fremover anmelde kunst her i avisen.